

For de paagældende er Spørgsmaalet altsaa kun, om de vil være Medlemmer af Kassen uden Hensyn til, om Staten betaler en Kvotadel af deres Præmie eller ikke, og saa kan de rejse, hvorhen de vil. Det, der er det afgørende, det eneste, der er Spørgsmaal om, er, om Staten skal betale en Kvotadel af de paagældendes Præmie, uanset hvor høj vedkommendes Indtægt er, eller om der skal sættes en Grænse. Spørgsmaalet drejer sig om, hvorvidt den Grænse, der staar i Lovforslaget, er passende, eller om den skal sættes højere eller lavere, om man f. Eks. mener, at en Arbejder med en Aarsindtægt af 2,200 eller 3,000 Kr. har Krav paa, at Staten skal betale en Del af hans Præmier, og jeg skal være villig til at optage en Diskussion med ærede Medlemmer paa det Grundlag, men ogsaa kun paa det Grundlag. Jeg har ment, at det var rigtigt at sætte samme Grænse her som den, der er sat for Adgangen til at blive Medlemmer af anerkendte Sygekasser. Finder man imidlertid, at man skal sætte højere eller lavere Grænse, er det noget, vi kan tale om. Men der er jo den Forskel, at naar en Arbejder er Medlem af en Arbejdsløshedskasse, kan han blive i Kassen uden Hensyn til, om han endog kommer op paa en Indtægt af 5—6,000 Kr., og han vil da ogsaa faa Understøttelse, naar han bliver arbejdsløs, men Stat og Kommune skal blot ikke betale en Kvotadel af vedkommendes Præmie, naar hans Indtægt overstiger den Grænse, som vi nu maatte blive enige om at fastsætte i Loven. Det er det, Spørgsmaalet drejer sig om, det vilde jeg gerne, at man skulde gøre sig klart. Maa jeg saa føje til — idet jeg forbeholder mig at komme tilbage til de mange Ting, det ærede Medlem kom ind paa —, at herpaa beror det i allerhøjeste Grad, om den Velvillie kan tilvejebringes, som det ærede Medlem for Randers Amts 1ste Valgkreds (Moestrup) talte om var saa vigtig, idet denne Velvillie vil afhænge af, om det erkendes, at den Grænse, der er sat for at faa Statstilskud som Bidrag til Præmiebetalingen, kan anses for at være passende. Hvis den almindelige Befolkning siger: Vedkommende Arbejders Indtægter er saa høje, at der ikke er Grund til, at det offentlige skal betale en Kvotadel af vedkommendes Præmier, saa kommer denne Velvillie ikke; men hvis den fastsatte Grænse i Almindelighed anses for at være passende, saaledes at der kun betales en Del af den Præmie, der erlægges af de Medlemmer, hvis Indtægt er under denne Grænse, saa

vil den Velvillie, som det ærede Medlem for Randers Amts 1ste Valgkreds med Rette ansaa for at være nødvendig, ogsaa komme til Stede. Jo højere man stiller Fordringerne til Staten og det offentlige i Retning af at betale en Kvotadel af Præmien, des vanskeligere vil det blive at faa den almindelige Befolkning til at indse Nødvendigheden af, at der skal ydes et saadant Tilskud fra det offentliges Side. Den Fremstilling, det ærede Medlem for Københavns 8de Valgkreds (Martin Olsen) gav af de Indtægter, Arbejderne har, overtraf langt, hvad jeg havde tænkt mig Muligheden af. Selvfølgelig kan det kun siges at være heldigt, om det er saaledes, men jeg mener da, at det bliver et stort Spørgsmaal, om Staten saa skal betale en Kvotadel af saa velstillede Arbejders Præmier. Det er det, der skal drøftes, og jeg vilde gerne, at vi skal holde os klart, at det, der ligger til Grund for Lovforslaget, er, om det er rigtigt, at Staten skal betale en Del af Præmien for de Arbejdere, der er saa velstillede, at deres Indtægt kommer ud over en vis forud fastsat Grænse.

Formanden: Folketingsmanden for Københavns 8de Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Martin Olsen: Ministeren vilde ligesom give mine Ord en anden Retning, end de havde. Det, jeg har søgt at paavise, er, at man ikke er i Stand til at holde de velstillede Arbejdere, dem med de høje Lønninger, i Arbejdsløshedskasserne, fordi de afskæres fra at faa Hjælp, naar de selv bliver arbejdsløse, og man ikke kan forlange, at de skal betale baade det samme Kontingent som de andre og en Del til. Naar saa Mureren i Hobro bliver arbejdsløs dér og gaar til Aarhus, er han bemidlet fra Hobro og kan efter min Mening ikke faa Hjælp i Aarhus, fordi han staar med det foregaaende Aars Indtægt som bemidlet, og denne Bemidletthed bliver ved at følge ham hele Tiden. Gaar han den anden Vej, idet han rejser fra en større By til en mindre, bliver Forholdet et andet. Men det glæder mig, at jeg i nogen Grad har været i Stand til at vække Ministerens Forbavselse med mine Tal, nemlig ved min Paavisning af, at det i saa øjensynlig Grad er de bedst lønnede Arbejdere, der bærer Understøttelsen til de daarligst lønnede. Det er derpaa, det hele beror. Er vi enige om, at det Forhold ikke maa forstyrres og ikke maa ødelægges, tror jeg ogsaa, vi bliver enige om en